

РЕШЕНИЕ

№ 88

гр. Кюстендил, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Галина Г. Кирилова
като разгледа докладваното от Евгения Хр. Стамова Въззивно гражданско дело № 20221500500297 по описа за 2022 година

Производството е образувано въз основа на въззивна жалба, подадена от Н. Ц. Г. с ЕГН ***** от гр. К., чрез пълномощника адв. Л. А.а, със съдебен адрес: гр. ***** срещу решение №260073/03.02.2021 г. на Районен съд – Кюстендил, постановено по гр.д.№1833 по описа за 2019 г. на същия съд.

По повод на същата жалба е било образувано в.гр.д.№125/2021г. по описа на Кюстендилския окръжен съд.Постановеното от КнОС решение №260150/06.07.2021 г. по в.гр.д. №125/2021 г. обективиращо произнасяне по същия спорен предмет е обезсилено от ВКС с Решение №87/17.06.2022 г. по гр.д. №3814/2021 г. , като делото е върнато на КнОС за ново разглеждане от друг състав и са дадени указания във връзка с разглеждане на делото, а именно за оставяне на исковата молба без движение с оглед отстраняване на противоречие в същата относно конституиране на ответник в процеса. Съобразявайки дадените от ВКС указания, с определение от 08.09.2022г. съдът е оставил исковата молба без движение, като на ищцата са дадени указания във връзка с констатирана по исковата молба нередовност, а именно:

за отстраняване констатирано несъответствие в обстоятелствената част и петитума на исковата молба, като посочи в съответствие с изложеното в мотивите на постановеното от ВКС решение, надлежен ответник – Агенция за социално подпомагане, визирана в обстоятелствената част, като адресат на изпълнителен лист, субект или Община Кюстендил поради неизпълнение на задължението по изпълнителния лист. Съобщение с вписани указания е връчено на ищеца на 16.09.2022г.

В рамките на определения 1 – седмичен срок по делото е постъпила молба, от адв.Л. А.(адв.А. е пълномощник на ищцата) която като ответниците по иска, сочи в условията на солидарност както Община Кюстендил така и Дирекция „Социално подпомагане“ – Кюстендил, по съображения, че отговорността между тях не може да бъде разграничена.

В подадената въззивна жалба се твърди неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт.Въззивникът сочи следните факти и обстоятелства, обуславящи вземането му, както следва: С решение на Районен съд – Кюстендил по гр.д.№1029/2001г. е бил възстановен на заемана преди уволнение длъжносто – „възпитател в Дом за възрастни хора с умствена изостаналост – ****“, общ.Кюстендил – подчинена на Кмета на Община Кюстендил от една страна, от друга в състава на Общинска служба за социално подпомагане.Получил изпълнителен лист за дължимо обезщетение в размер на 1551 лева, за времето през което е останал без работа , ведно със законната лихва от 22.06.2001г. до окончателното издължаване на сумата и 75 лева, разноски.Заповедта за уволнение била издадена от Директора на Дома за възрастни с умствена изостаналост, в хода на производството след настъпили организационни щатни, структурни промени негов работодател станал Кмета на Община Кюстендл, който го възстановил на заеманата преди уволнението длъжност, без да му бъде изплатено обезщетение, предвид факта, че длъжник по изпълнителния лист е Община Кюстендил.Въпреки отправените писма с изх.№****, изх.№****, изх. №****, изх.№**** до Агенция за социално подпомагане, молбите му не били удовлетворени.С оглед разпоредбата на пар.37 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на ЗСП, обнародван в ДВ бр.120/2002г., в сила от 0.01.2003г. – доколкото с посочения законов текст е предвидено, че съществуващите заведения за социални услуги, които са общинска и бюджетна издръжка към момента на влизане на закона в сила, преминават в управление на Кмета на

съответната Община, който е и работодател на персонала в тях ищецът счита и предвид факта, че с молба подадена през м.ноември 2018г. е било поискано сумата да му бъде възстановена от Кмета на Община Кюстендил, като искането му останало без удовлетворение, при невъзможност за предприемане на принудителни действия срещу Общината - тъй като не фигурира, като длъжник в изпълнителния лист счита, че Община Кюстендил дължи обезщетение за причинените му вреди. Основание за вземането си намира в разпоредбите на чл.13 ЕКЗПЧОС - "поред която всяко физическо или юридическо лице, има право мирно да се ползва от своите притежания, и чл.1 от Допълнителния протокол от ЕКЗПЧОС, според който всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания, не може да бъде лишен освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Сочни решение на ЕСПЧ в Страсбург – делото Gavrilov – Bulgaria от 2018г., с което е било присъдено обезщетение, за неимуществени вреди поради неплатено продължителен период от време от Държавата задължения към български граждани, като размерът на обезщетението е бил определен на 3000 евро. С оглед обстоятелството, че е бил възстановен от Община Кюстендил на работа, доколкото Община Кюстендил е била в известност на предвиденото законово реструктуриране (правоприемство) то именно Община Кюстендил според въззивника следва да му изпрати обезщетение в размер на 6000.00 лв, причинени от незакононо действие или бездействие на същата, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане.

В отговор на въззивната жалба, както и в първоинстанционното производство Община Кюстендил изразява становище за неоснователност на предявени иск. С оглед представеното решение на Районен съд – Кюстендил от 22.03.2002г. по гр.д.№1029/2001г., влязло в сила на 22.01.2009., според което обезщетение в размер на 1150.94 лв. е дължимо от Общинска служба за социално подпомагане – гр.Кюстендил и предвиденото в Закона за социално подпомагане, изменен от 01.01.2003г., в пар.32 от ПЗР на ЗИД на ЗСП, според която „Създадената с този закон Агенция за социално подпомагане е правопреемник на Националната служба за социално подпомагане и на Общинските служби за социално подпомагане и поема активите и пасивите и м“, счита, че доколкото някой дължи изпълнение въз основа на

издания изпълнителен лист то това е създадената Агенция за социално подпомагане, която е правопреемник на Националната служба за социално подпомагане и на Общинските служби за социално подпомагане и поема активите и пасивите им. В потвърждение на тезата си сочи решение №339 от 22.01.2009г. на ВКС по гр.д.№1494/2005г. , II г.о, ГК, според мотивите на което в производството пред касационната инстанция Агенция за социално подпомагане е конституирана, като страна – правопреемник на ОССП – Кюстендил при съобразяване настъпилите промени в закона. Оспорва се материално – правна легитимация на иска по чл.225, ал.1 КТ и с оглед на това и претенцията за неимуществени вреди, неправилно насочена срещу Община Кюстендил , която не е длъжник по притезанието за дължимо обезщетение. Цитираното в жалбата решение е определено, като ирелевантно, тъй като предмет на спора са претенции към Държавата, произтичащи от нарушения на Самата конвенция за защита правата на човека и основните свободи. **Извън горното ответникът счита, че доколкото съществува някакво вземане то същото е погасено поради изтекла давност. С оглед действието на разпоредбите на чл.116 ЗЗД, според които давността се прекъсва – с признаване на вземането от длъжника, предявяване на иск или възражение или на искане за започване на помирително производство, предприемана на действия за принудително изпълнение, без образуване на изпълнително производство и изпращане на призовка за доброволно изпълнение (т.10 от Тълкувателно решение №2 от 26.06.2015г. по ТД №2/2013г. на ОСГТК на ВКС) изтъква обстоятелството, че претенция за плащане на Община Кюстендил не е била предявена.** Разяснен е и механизма на изпълнение срещу бюджетни учреждения – съгласно чл.519, ал.2 ГПК според която, изпълнителният лист се предявява на финансовия орган на съответното учреждение, който следва да изплати съответната парична сума от предвидения за това кредит, по бюджета си. Поради липса на предприети действия, спиращи или прекратяващи погасителната давност от 5 години, претенцията за обезщетение по чл.255, ал.1 КТ е определена, като погасена към настоящия момент. Посочени са и обстоятелствата с които се свързва вземането за неправомерно увреждане – от деня на извършване на увреждането, когато деецът е известен(чл.114, ал.3 ЗЗД) при което причинителята на неправомерно увреждане се смята в забава и без покана(чл.84, ал.2 ЗЗД). Като начало на

периода, с изтичането на който вземането е погасено по давност се сочи датата 04.03.2009г., откогато е първият отказ за заплащане на дължимо обезщетение, т.е от 04.03.02009г.Тъй като исковата молба е подадена през 2019г., според въззивника давността за предявяване на иск по чл.49 вр. с чл.45 ЗЗД е била изтекла.Погасеното по давност право от друга страна според същия е лишено от съдебна защита и принудително изпълнение.В съответствие с изложеното е искане за постановяване на решение, с което обжалвания съдебен акт да бъде потвърден, като правилен и законосъобразен.

С определение от 07.11.2022г. съдът е конституирал, като ответник в процеса и Агенция За социално подпомагане, със седалище и адрес на управление **.В писмено становище подадено чрез юк Д.К., упълномощен представител с пълномощно № РД05-0355/23.11.2022г., се прави възражение относно възможността за постановяване на решение при конституирането на Агенцията, като страна в производството във въззивното производство и искане за обезсилавен на първоинстанционния съдебен акт и връщането му на първоинстанционния за произнасяне по надлежния ред.С оглед обстоятелствата, че издадения изпълнителен лист е бил предявен за плащане на Агенция за социално подпомагане четири пъти , от които последният път през 2011г. вземането според ответника е погасено поради изтекла давност, към момента на конституиране на Агенция за социално подпомагане - 23.09.2022г..Едновременно с това се твърди бездействие на заинтересованата страна, която не е могла да бъде удовлетворена по реда на чл.256 от АПК.Наред с това се оспорва твърдения в исковата молба характер и интензитет на претърпените вреди, като се твърди, че доколкото е имало някакви неприятни изживявания то те са свързани с конкретните отказ за изплащане на обезщетение.Освен това се оспорва възможността за получаване на обезщетение при неизпълнение на парично задължение, като се твърди, че санкцията в този случай се свежда до заплащане на дължимата законна лихва.В съответствие с изложеното е искане за отхвърляне на предявения иск.

Нови доказателства във въззивното производство страните не са ангажирали.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната

му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.Приема се, че въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания; проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваването само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд; (решение № 176 от 08.06.2011 г. по гр. д. № 1281/2010 г. III г. о.; № 95 от 16.03.2011 г. по гр. д. № 331/10 г. на IV г. о.; № 764 от 19.01.2011 г. по гр. д. № 1645/09 г. на IV г. о.; № 702 от 5.01.2011 г. по гр. д. № 1036/09 г. на IV г. о.; № 643 от 12.10.2010 г. по гр. д. № 1246/09 г. на IV г. о).

В съответствие с установилата се практика по прилагането на процесуалния закон, следва да се отбележи, че по делото липсва спор между страните относно следните осъществили се обстоятелства:

В първоинстанционното производство са представени решение от 22.03.2002г. на Кюстендилския районен съд по гр.д.№1029/2001г., с което е признато за незаконно уволнението и отменена, заповед на Директора на „Дом за възрастни хора с умствена изостаналост“ и Г. е възстановена на заеманата от нея преди уволнението длъжност, „Общинска служба за социално подпомагане „- гр.Кюстендил е осъдена да заплати на Г. обезщетение по чл.225, ал.1 КТ възлизащо на 1550.94 лв.Едновременно с това е прекратено производството по предявени от Г. иски по чл.344, ал.1 т.1, т.2 4 т.3 кт.

На 25.02.2009г.е издаден изпълнителен лист по гр.д.№1029/2001г. по силата на който Агенция за социално подпомагане, с адрес *** в качеството й на правоприменки на „Общинска служба социално подпомагане“ – гр.Кюстендил, с адрес *** следва да заплати на Н. Ц. Г., ЕГН ***** от ***** сумите, както следва: 1550.94 лв., обезщетение по чл.344, ал.1 т.3 вр. с чл.225, ал.1 КТ, за времето през което е останала без работа, преди уволнението и сумата 75.00 лв., разноски за производството, ведно със законната лихва, считано от 22.06.2001г. до окончателното изплащане.

На 25.02.2009г въз основа на .посоченото решение от съдия Маринова е

бил издаден изпълнителен лист, съгласно който "Агенция за социално подпомагане", с адрес *** в качеството ѝ на правоприменник на "Общинска служба социално подпомагане" - гр.Кюстендил, е осъдена за заплати на Н. Ц. Г., ЕГН *****, от *****, сумите, както следва: 1550.94 лв., обезщетение по чл.344, ал.1 т.3 вр. с чл.225, ал.1 КТ за времето през което е останала без работа, поради уволнението и сумата 75.00 лв., представляваща деловодни разноси, ведно със законната лихва върху сумата 1550.94 лв., считано от 22.06.2001г. до окончателното изплащане.

С молба вх.№94-11-43/26.02.2009г. Н. Г. въз основа на постановеното по същото дело решение е сезирала Кмета на Община Кюстендил, с искане за възстановяването и на заеманата преди уволнението длъжност „възпитател“ с място на работа „Дом за възрастни хора с умствена изостаналост“ – *** – няма спор, че ищцата е била възстановена на работа.

С молба вх.№94-Н-43/26.02.2009г. Г. е сезирала Агенция за социално подпомагане, въз основа на представен изпълнителен лист - горепосочения, за изплащане на обезщетение в размер на 1550.94 лв. по чл.225, КТ, 75 лв. деловодни разноси и законна лихва върху сумата от 1550.94 лв., считан от 22.06.2001г. до окончателното изплащане.

Видно от писма рег.№ 9102-1046/27.05.2011г., №94НН-49/25.03.2010г., №*** №94НН-47/04.03.2009г. обективиращи отказ за изплащане на обезщетение, предвид **факта, че „Домът за възрастни хора с умствена изостаналост“ – *** не е преминал в правоприменство на Агенцията за социално подпомагане и посочен пар.37 от Закона за социално подпомагане, съгласно който „Съществуващите заведения за социални услуги, които са на общинска и/ или държавна бюджетна издръжка към момента на влизане на закона в сила, преминават в управление на кмета на съответната община, който е и работодател на персонала в тях“ – ДВ бр.120/2002г. в сила от 01.01.2003г.**

През 2018г. адв.Л. А., като пълномощник на Н. Г. прави искане за изплащане на дължимите суми, съгласно писмо на АСП – МТСП София – писмото е регистрирано с вх.№ 94-00-4125/25.11.2018г.

С решение на ЕСПЧ от 18.01.2018г. на Е.А.Г. е присъдено обезщетение в размер на 3000 евро, за **душевно наскърбление**, като резултат от неизпълнение от страна на властите на дължащо му се въз основа на

окончателно решение обезщетение – става въпрос за присъдени с решение на Софийския районен съд суми, по силата на трудово правоотношение с Национални център за отдих, рехабилитация и спорт – за дължими суми от Центъра, в условията на закриването му и отказ на Министерство на образованието, като правоприемник да плати исканата сума.

Районният съд е приел иска за неоснователен, позовавайки се на пар.37 от ПЗРЗИДЗСП съгласно който, „Съществуващите заведения за социални услуги, които са на общинска и/ или държавна бюджетна издръжка към момента на влизане в сила на закона, преминават в управление на Кмвета на съответната Община, който е работодател на персонала в тях“ и разпоредчмбата на пар.32 от същия закон, в която е посочено, че „Създадената с този закон Агенция за социално подпомагане е правоприемник на Националната служба за социално подпоммаганве и на Общинските служби за социално подпомагане и поема активите и пасивите им“.

Възражение за погасяване на вземането поради изтекла давност се съдържа в писмения отговор на исковата молба, подаден от Община Кюстендил – останалите възражения са възпроизведени в отговора на въззивната жалба.

С оглед на установените обстоятелства съдът намира предявените искове и подадената жалба за неоснователни.Съображения:

На основание чл.49 ЗЗД - този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа.

На основание чл.297 ГПК - влязлото в сила решение е задължително за съда, който го е постановил, и за всички съдилища, учреждения и общини в Република България.

На основание чл.298, ал.1 и ал.2 ГПК - решението влиза в сила само между същите страни, за същото искане и на същото основание.Влязлото в сила решение има действие и за наследниците на страните, както и за техните правоприемници.

На основание чл.226 ГПК - ал.1 ако в течение на производството спорното право бъде прехвърлено върху друго, делото следва своя ход между първоначалните страни.Според ал.2 - приобретателят може да встъпи

или да бъде привлечен в делото като трето лице. Той може да замести своя праводател само при условията на [чл. 222](#) .Предвидено е, че постановеното решение във всички случаи съставлява пресъдено нещо и спрямо приобретателя, с изключение на действията на вписването, когато се отнася за недвижим имот ([чл. 114 от Закона за собствеността](#)), и за придобиване на собственост чрез добросъвестно владение ([чл. 78 от Закона за собствеността](#)), когато се отнася за движими вещи - ал.3.

На основание чл.123,ал.1 ГПК -трудовото правоотношение с работника или служителя не се прекратява при промяна на работодателя в резултат на:1. сливане на предприятия;2. вливане на едно предприятие в друго;3. разпределяне на дейността на едно предприятие между две или повече предприятия;4. преминаване на обособена част от едно предприятие към друго;5. промяна на правноорганизационната форма на предприятието;6. смяна на собственика на предприятието или на обособена част от него;7. преотстъпване или прехвърляне на дейност от едно предприятие на друго, включително прехвърляне на материални активи.

Според ал.2 -в случаите по ал. 1 правата и задълженията на работодателя прехвърлител преди промяната, които произтичат от трудовите правоотношения към датата на промяната, се прехвърлят на новия работодател приобретател, а според ал.3 - правата, произтичащи от допълнителното доброволно пенсионно осигуряване на работниците и служителите при работодателя прехвърлител, които са били в трудови правоотношения с него към датата на промяната по ал. 1, както и правата на лицата, които към датата на промяната не са били вече работници и служители, се уреждат в отделен закон.

Ал.4 - за задълженията към работника или служителя, възникнали преди промяната по ал. 1, отговаря:

1. при сливане или вливане на предприятия и при промяна на правно-организационната форма - работодателят приобретател;

2. в останалите случаи - солидарно работодателят прехвърлител и работодателят приобретател.

Към 22.01.2009г. - 25.02.2009г., когато е издаден изпълнителния лист, вземането от който е предмет на разглеждане в настоящото производство - е действал Закон за социалното подпомагане.Според чл.1 -този закон урежда

обществените отношения, свързани с гарантирането на правото на гражданите в Република България на социално подпомагане чрез социални помощи. Законът има за цел:

1. подпомагане на гражданите, които без помощта на другиго не могат да задоволяват своите основни жизнени потребности;
2. укрепване и развитие на обществената солидарност в трудни житейски ситуации;
3. (изм. - ДВ, бр. 32 от 2012 г., в сила от 24.04.2012 г., бр. 24 от 2019 г., в сила от 1.07.2020 г. - изм., бр. 101 от 2019 г.) подкрепя за социално включване на лицата, които получават социални помощи;
4. подпомагане на трудовата заетост на безработните лица, които отговарят на изискванията за получаването на месечни социални помощи;
5. (отм. – ДВ, бр. 24 от 2019 г., в сила от 1.07.2020 г. - изм., бр. 101 от 2019 г.).

В закона са регламентирани реда за изплащане на социални помощи и за осъществяване на социални услуги - като дейности в

подкрепа на лицата за социално включване и самостоятелен начин на живот, които се основават на социална работа и се предоставят в общността и в специализирани институции – чл.16(отм.). Като социални услуги в закона са определени – дейностите свързани с организиране на грижи за пълнолетни лица поставени под заплащане, посочено, е че тези дейности могат да се осъществяват от Държавата - Чл. 18. (Изм. и доп. - ДВ, бр. 8 от 2016 г. – отм ДВ бр.101 от 2019г. -Социални услуги се извършват от: 1. държавата; 2. общините; 3. български физически лица, регистрирани по Търговския закон, и юридически лица; 4. физически лица, извършващи търговска дейност, и юридически лица, възникнали съгласно законодателството на друга държава - членка на Европейския съюз, или на друга държава от Европейското икономическо пространство. Според чл.25 отм. ДВ бр.101/2019г. - финансиране на дейности и мероприятия, свързани с провежданите политики в областта на социалното подпомагане, се създава фонд "Социална закрила", наричан по-нататък "фонда" към министъра на труда и социалната политика.

С параграф 32 от ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Закона за социално подпомагане (ДВ, бр. 120 от 2002 г., в сила от 1.01.2003 г.) е предвидено, че създадената с този закон Агенция за социално подпомагане е правопреемник на Националната

служба за социално подпомагане и на общинските служби за социално подпомагане и поема активите и пасивите им. Според пар.33 трудовите правоотношения със служителите от Национална служба за социално подпомагане от Общинските служби за социално подпомагане и от заведенията за социални услуги се уреждат при условията и по реда на чл.123 КТ.

В частност за заведенията за социални услуги в пар.37 е предвидено, че о тези от тях, които са на общинска или държавна бюджетна издръжка към момента на влизане в сила на закона преминават **в управление на Кмета на съответната Община, който е и работодател на персонала в тях.**

В ЗСП – глава IV „Социални услуги“ (отм – ДВ бр.101/2019г) мястата за настаняване на определена категория лица са определени, като „специализирани институции“ за социални услуги. Без съмнение „Дом за възрастни хора с умствена изостаналост“, притежава такива характеристики и представлява на практика заведение за социални услуги. От съдържанието на пар.37 следва, че тези заведения, независимо дали са на държавна или общинска издръжка, преминават в управление на Кмета на съответната Община, който е и работодател на персонала в тях – с цитираната законов норма се създава правоприемство, което не е недопустимо, предвид характера на регламентираната дейност – осъществявана от Държаата или Общината(изключват се търговци – физически и юридически лица, които също биха могли да осъществяват такава дейност, и по отношение на които са релеватни общите разпоредби за правоприемство, предвидени в ТЗ, ЗЮНЦ и останалите приложими нормативни актове, като напр. ЗЛС.

От изложеното става ясно, че независимо от обстоятелството, че в издаден въз основа на влязъл в сила съдебен акт (през 2009г. – след произнасяне на Върховния касационен съд с решение за което се споменава в отговора на исковата молба) то доколкото по силата на Закона – работодател на персонала за заведението за социални услуги е Кмета на Общината, то следва, че на основание чл.226, ал.3 ГПК издадения изпълнителен лист обвързва Община Кюстендил - като длъжник за посочените в изпълнителния лист суми, произтичащи от трудово правоотношение. Същото следва и от разпоредбата на чл.123, ал.4 КТ визираща като длъжник и Агенция за социално подпомагане, като длъжник на същите суми, предвид настъпало

чл.123 т.3 - разпределяне на дейността на едно предприятие между две или повече предприятия и т.4 - преминаване на обособена част от едно предприятие към друго.;структурна – в правно – организационната форма промяна.За посоченото законодателно решение жалбоподателят е уведомен още през 2009г.Според чл.123, ал.4 КТ - за задълженията към работника или служителя, възникнали преди промяната по ал. 1, отговаря:1. при сливане или вливане на предприятия и при промяна на правно-организационната форма - работодателят приобретател;2. в останалите случаи - **солидарно работодателят прехвърлител и работодателят приобретател.**

С писмо изх.№ 94НН-47/04.03.2009г.До 2018г. претенция в Община Кюстендил не е била отправена, не е направен опит за принудително удовлетворяване по предвидения в ГПК ред.Същевременно в отсъствие на предприети действия за принудително изпълнение , вземането установено със съдебно решение се е погасило поради изтекла давност – арг. чл.117, ал.2 ЗЗД - ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години, но възражение за погасяване на подлежащото на изпълнение вземане не е направено. Считано от 23.01.2009г. - денят след постановяване решение на ВКС - по гр.д.№1494/2005г. по описа на ВКС, най късно от 26.02.2009г. - денят следващ деня в който е бил издаден изпълнителен лист, до датата на подаване на исковата молба - 16.09.2019г. са изминали повече от 9 години - период през който не са били предприети действия срещу Община Кюстендил и Агенция за социално подпомагане с прекъсващ течението на срока ефект, - Давността се прекъсва:а) с признаване на вземането от длъжника;б) с предявяване на иск или възражение или на искане за почване на помирително производство; ако искът или възражението или искането за почване на помирително производство не бъдат уважени, давността не се смята прекъсната;в) с предприемане на действия за принудително изпълнение.Неизпълненето на съдебно решетние е престъпление, но наличието на изричен акт за признаване на дадено деяние за престъпление не може да се разгледа като елемент от исковата претенция - видно и от решението на ЕСПЧ въпроса за престъпния характер на деянието изобщо не е обсъждан.Неизпълнението на погасено поради изтекла давност парично задължение, няма правопораждащо действие за търесното обезщетение за настъпили вреди, тъй като Законът признава право на длъжника, когато Кредиторът е бездействал в посочения срок, да не изпълни

задължението, което не е обвързано с никакви неблагоприятни последици за същия. Същите мотиви важат в еднаква степен и за другия длъжникт Агенция за социално подпомагане.

Самата претенция за обезщетяване също е погасена поради изтекла давност, тъй като от 2009 - 27.05.2011г., когато ищецът е бил в известност за отказа на Агенция за социално подпомагане да погаси задължението иск срещу Агенция за социално подпомагане не е бил предявен.

В обобщение предявения иск съдът намира за недоказан, поради погасено по давност вземане за обезщетение, дължимо от Община Кюстендил и Агенция за социално подпомагане, чието неизпълнение не може да е основание за обезщетение и поради изтекла погасителна давност за вземането по чл.49 ЗЗД срещу "Агенция за социално подпомагане".

Обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото на основание чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК и предвиденото в чл.78, ал.8 ГПК - в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, с оглед изрично искане за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на Агенция за социално подпомагане и Община Кюстендил, на същите следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на по 150.00 лв - чл.37 Закон за правната помощ - чл.25, ал.1 от Наредба за заплащане на правната помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановеното решение №260073/03.02.2021 г. на Районен съд – Кюстендил по гр.д.№1833 по описа за 2019 г. на същия съд.

ОСЪЖДА Н. Ц. Г. с ЕГН ***** от К., чрез пълномощника адв. Л. А.а, със съдебен адрес: гр. ***** да заплати на Община Кюстендил - разноски за производството, за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150.00 лв.

ОСЪЖДА Н. Ц. Г. с ЕГН ***** от К., чрез пълномощника адв. Л.

А.а, със съдебен адрес: гр. ***** да заплати на "Агенция за социално подпомагане" -разноски за производството, за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150.00 лв.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Върховния касационен съд с касационна жалба в 1 - месечен срок от връчването му на страните.

;

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____